

Living Apartment Together

een voorstelling van Yves Degryse/BERLIN & NTGent

© Koen Broos

recentste update dossier: 26.05.2025

00. Inhoudstafel

1. Synopsis	p. 02
2. Credits	p. 03
3. Speellijst	p. 03
4. Een inleiding op 'Living Apartment Together'	p. 04
5. Interview Yves Degryse	p. 06
6. Selectie persquotes vorig werk	p. 08
7. Over Yves Degryse / BERLIN	p. 10
8. Contact	p. 10

01. Synopsis

Als een blik sardientjes opent zich op magische wijze de gevel van een appartementsblok. De stad raast voorbij, maar onze blik vertraagt.

Een man met een geliefde die maar niet terugbelt. Een sleutelkind met een microscoop. Een dolverliefd jong stel dat plots de dood ziet opdoemen. Living Apartment Together vertelt de levens van dertien bewoners van een flatgebouw en één hond. De levens raken via een lied dat door muren sijpelt, een pizza die verkeerd wordt geleverd, een brandalarm.

Op een levensgrote projectie ontvouwt zich het leven in vijf appartementen en een trappenhuis. Minutieus gemonteerd. Het publiek kijkt toe met een koptelefoon en ziet hoe personages live uit de projectie stappen. Rondom raast het leven in de stad voorbij.

Een zintuigelijke voorstelling tussen film en theater over de stille schoonheid van het ogenschijnlijk banale. Over onzichtbare synchroniciteit. Over het besef dat elk begin niet meer is dan een vervolg.

Living Apartment Together is een creatie van Yves Degryse, artistiek leider bij NTGent en theatergezelschap BERLIN. Voor het scenario werkte Degryse samen met Angelo Tijssens. De voorstelling is de opvolger van *The making of Berlin*, volgens De Standaard en De Morgen een van de beste voorstellingen van 2022.

De pers over *Living Apartment Together*:

★★★★☆ 'Het alledaagse bijzonder maken, dat is wat Degryse doet. Hij en zijn team doen dat op technisch vlak verbluffend. (...) Een ingenieuze mix van film en theater.' – de Volkskrant, Hein Janssen

'De uitsnede die *Living Apartment Together* van de stad maakt, maakt je vanzelf nieuwsgierig naar al de rest die buiten beeld blijft. Zelfs op de fiets naar huis voel je je extra open voor elk gezicht dat je kruist. Even voelt onze afstand kleiner. Even voelt kijken als overbruggen.' – pzazz, Wouter Hillaert

02. Credits

Cast (video) Violet Braeckman, Mai Bui Vercoutere, Bavo Buys, Winne Clement, Serdi Faki Alici, Ehsan Hemat, Patricia Kargbo, Farnoosh Khodadadeh, Stefan Lennert, Ramon Mahieu, Omid Mola, Gudrun Moreau, Maaïke Neuville, Frieda Pittoors, Casper Schoolmeesters, Lucas van der Vegt, Mitch Van Landeghem, Pablo **Figuranten (video)** Cliff De Caluwe, Zico De Gols, Bowien Deschilder, Sibel Goetstouwers, Marieke Hemelsoet, Oscar Mortier **Met de stemmen van** Benny D'Haeseleer, Yves Degryse, Evelyn Vanhuffel, Peter Verhelst **Figuranten (live)** Mohanad Alhaj, Abdul AlHajj, Bart Baevegems, Kristof Bourgion, Greta Genau, Marie-Ange Gillis, Brent Herregodts, Mumbi Hillewaert, Polly Jean Hollanders, Bashar Hwiejeh, Jens Jacobs, Anna Matthys, Robbe Meere, Eva Muñoz Plaetinck, Irene Nziza Muhoracyeye, El Rafahaa, Inthe Saenen, Tom Smet, Liesbet Termont, Mohab Tabbaa, Philip Van Bogaert, Charlotte Vandierendonck, June Van Hauwermeiren, Marilyn Van Loocke, Jeroen Van Ransbeek, Simon Verlinden, Ignace Walckiers, Helene Zorgmier Waleyn, Dot **Script** Yves Degryse, Angelo Tijssens **Concept & regie** Yves Degryse **Dramaturgie** Matthias Velle **Artistieke medewerking** Barbara Raes **Video-ontwerp** Geert De Vleeschauwer **Decorontwerp (video)** Jessica Ridderhof **Decorontwerp (live)** Manu Siebens **Lichtontwerp (video)** Koen De Saeger **Lichtontwerp (live)** Dennis Diels **Compositie muziek & soundscape** Peter Van Laerhoven **Geluidsontwerp (live)** Arnold Bastiaanse **Geluidskunstenaar** Winne Clement **Brief van het publiek** Peter Verhelst **Kostuumontwerp** Marij De Brabandere **Lijkwade** Valentine Kempynck

Productie NTGent / BERLIN **Coproductie** Boulevard Festival (Den Bosch), Théâtre de Liège, le CENTQUATRE-PARIS **Met de steun van** de Vlaamse Overheid, Flanders Tax Shelter **Locatie Gent** Site voorzien door Oryx Projects, in afwachting van afwerking van project 'Keizerpoort' **Met dank aan** Casting Tails (Femke Gebruers, Maité Thijssen, Ellen Van Krunkelsven), AZ Sint-Lucas (Evelien Debruyne, Caroline Dekeyser, Ciska De Smedt, Tine Hendrickx, Bonny Noens, Caroline Vanden Broecke, Els Van Poucke, Kathleen Van Vlierberghe), de figuranten tijdens de opnames (Annie Buyse, Angelina Hurkmans, Elinde Van Hecke, Regi Wietendaele), kinderbegeleider Carlotta Hulpia, Syncura (Luc Ghysseels, Gaëlle Vander Auwera), Oryx Projects (Thierry Maene), VZW Jong (Sohrab Jabbari, Monica Raspatelli, Annelies Poppe, Ruth Lodder, Haitske Teunissen), Klaas Rommelaere, Jeroen de Leijer, Rosalynn van Hummel, Stad Gent

Volledige credits via ntgent.be & berlinberlin.be

03. Speellijst

08-10, 14-17 & 21-24 mei 2025: NTGent (op locatie), Gent BE
12-16 augustus 2025: Theaterfestival Boulevard, Den Bosch NL
04-07 september 2025: Kaaitheater/MolenFest (op locatie), Brussel BE
17-20 september 2025: NTGent (op locatie), Gent BE
05-06 juni 2026: La Comédie de Genève (op locatie), Genève CH
13-14 juni 2026: 30CC (op locatie), Leuven BE
meer data tbc

04. Een inleiding op 'Living Apartment Together'

© Koen Broos

door dramaturg Matthias Velle

I. Verstilde blik binnen in een verticale stad

Voor deze locatievoorstelling slaat NTGent de handen in elkaar met het gelauwerde gezelschap BERLIN van artistiek leider Yves Degryse. Je kijkt tijdens deze voorstelling binnen in vijf appartementen, en in een trap- en inkomhal – beide een kruispunt van deze verticale stad, de plekken bij uitstek waar de private levens van de veertien personages elkaar raken (de Beierse bergzweethond meegerekend). De meticuleuze montage van hun dagelijkse, ogenschijnlijk banale routines en rituelen, laat je verstillen, je blik vertragen te midden van het Ledebergs gewirwar.

II. Tussen verbinding en voyeurisme

De visuele ervaring wordt auditief versterkt via een hoofdtelefoon. Door de uitgekiende geluidsmontage en de voortstuwende muziek (Peter Van Laerhoven en Winne Clement) lijkt je je soms middenin de dramatische actie te bevinden. Op andere momenten kan je van nabij meeluisteren naar de intiemste ontboezemingen. Maar finaal is het de toeschouwer zelf die de montage in zijn hoofd maakt.

Welke verbanden leg je tussen de verhalen? Hoeveel intimiteit, hoeveel kwetsbaarheid kan of wil je blik verdragen? *Living Apartment Together* nodigt je uit alle mogelijke verbanden en verbindingen onstuimig te omarmen. Om in je eigen montage voelbaar te maken hoe al die kleine verhalen, in al hun peilloze eenzaamheid, deel gaan uitmaken van een groter, betekenisvol geheel.

III. Tussen feit en fictie

Het twintigjarige jubileum van BERLIN markeert tegelijk een breuklijn in zijn artistieke ontwikkeling. *Living Apartment Together* trekt een streep onder het schalkse spel met feit en fictie dat BERLIN vooral de voorbije jaren typeerde. Dit trumpiaanse tijdperk van fake news en alternative facts biedt minder ruimte om genoeg te scheppen in toeschouwers op het verkeerde been zetten.

Wantrouwen in de waarheid en zelfs in de werkelijkheid zijn alomtegenwoordig. Het drijft ons uit elkaar. Net daarom, als tegengewicht in dit getroebleerde tijdsgewricht, zetten BERLIN en NTGent alle multimediale middelen in om een oprechte theatertaal van ontmoeting en verbinding te ontwikkelen – tussen film, stad en theater, tussen personages en publiek, en tussen de personages in het appartementsblok.

IV. Niets bestaat dat niet iets anders aanraakt

Een belangrijk aspect in *Living Apartment Together* is wat Degryse ‘synchroniciteit’ noemt. Momenten van plotse, poëtische parallelie: beelden, handelingen of gevoelswerelden die per toeval volmaakt op elkaar aansluiten. Die gemeenschappelijkheid bestaat enkel bij de gratie van wie toekijkt en samen puzzelt.

In *Living Apartment Together* is er sprake van vele letterlijke ontmoetingen, door een brandalarm, een telefoongesprek, een pizza die vergeefs naar haar bestemming zoekt. Maar er zijn des te meer figuurlijke verbindingen tussen personages die je zelf kan maken – subtiele synchroniciteit waaruit de overtuiging spreekt dat niets bestaat dat niet iets anders aanraakt.

V. Openhartige verhalen over tijdelijkheid en thuis

Een belangrijke rode draad doorheen de hele mozaïekvoorstelling is vergankelijkheid: het onvermijdelijk en meedogenloos verstrijken van de tijd. En dat impliceert ook afscheid, rouw en verlies. Elk verhaal in *Living Apartment Together* raakt aan die thema's, hetzij door een bijna onzichtbaar weerhaakje, hetzij door de sloophamer van de opdoemende dood (en alles daartussenin).

Nog een rode draad is het thema ‘thuis’ – de ruimtelijke dimensie van die tijdelijkheid.

Wanneer wordt een huis een thuis, een plek waar je je geborgen en geworteld mag voelen? En wanneer houdt dat op? Wie of wat laat je perspectief op een woonplek definitief kantelen?

VI. Een groots en troostend gebaar

In september 2025 kan *Living Apartment Together* nog hernomen worden in Ledeberg, daarna wordt de bijzondere witruimte langs de Brusselsesteenweg volgebouwd met nagelnieuwe appartementsblokken. De urban void wordt opgevuld. De open ruimte van ontmoeting en verbinding verdwijnt. Dat maakt die verliesplek ook – o goddelijke ironie! – tot een geschikt actieterrein voor Barbara Raes, eveneens artistiek leider van NTGent. Zij heeft een ritueel ontworpen dat het sluitstuk van *Living Apartment Together* vormt.

Het ritueel maakt ruimte voor individuele rouw, voor echte herinneringen die zich aan dat fictief afscheidsmoment kunnen vasthechten. Maar er spreekt ook een onwankelbaar geloof uit dat wij die rouw, in het grootse, troostende gebaar dat theater kan zijn, collectief kunnen overstijgen – al zij het maar tijdelijk.

[Lees de volledige tekst hier](#)

-- Auteur: Matthias Velle, dramaturg *Living Apartment Together*

05. Interview Yves Degryse

© Michiel Devijver

“Ontmoeting is de essentie”

Een gesprek met Yves Degryse over *Living Apartment Together*

Voor zijn eerste creatie als co-artistiek coördinator van NTGent keert Yves Degryse (BERLIN) terug naar de stad. Geen schouwburg, geen podium, maar de blinde gevel van een appartementsgebouw als speelvlak. De voorstelling ‘Living Apartment Together’ ontvouwt zich tussen binnen en buiten, tussen film en live-ervaring, tussen realiteit en fictie. Vijf verhaallijnen, vijf appartementen en een trappenhal. Via hoofdtelefoons, bodydoubles en projecties krijgen toeschouwers zicht op andere levens. “Alles draait rond ontmoeting,” zegt Degryse. “En de vraag: hoe ver wil je daarin meegaan?”

Waar begon het voor jou? Wat was het initiële zaadje voor deze voorstelling?

“De voorstelling is ontstaan uit twee sporen die samenkwamen. Enerzijds was er *La Vie mode d’emploi* van Georges Perec: een roman die een appartementsgebouw als structuur neemt om een veelheid aan verhalen te vertellen. Anderzijds was er een persoonlijke ervaring, een moment dat me is bijgebleven: ik liep ’s avonds over straat en zag achter twee verschillende ramen in hetzelfde appartementsblok twee mensen – de een schonk een glas in, de ander

dronk op exact datzelfde moment uit een glas. Een spontane, synchroon verlopen choreografie tussen mensen die zich waarschijnlijk niet eens van elkaars handelingen bewust waren. Omdat ik als buitenstaander toekeek, ontstond er een denkbeeldige verbondenheid tussen ons drieën die ik ongelooflijk aandoenlijk en poëtisch vond. Die frictie tussen afzonderlijke maar verbonden werelden wilde ik verder onderzoeken.”

Aanvankelijk wilde je echt met Péric aan de slag?

“Ja, dat was het plan. We hebben het boek herlezen, passages eruit gehaald, zelfs collectief gelezen. Maar gaandeweg schoof dat idee op. *La Vie mode d'emploi* werd geen fundament, maar een motor. Wat overbleef, was het verlangen om via de structuur van een gebouw een mozaïek aan verhalen te vertellen. Maar de échte rode draad werd de thematiek van ‘thuis’. Wanneer is een plek een thuis? Of een mens?”

Hoe ontstonden de verschillende verhalen in de voorstelling?

“Samen met Angelo Tijssens heb ik vijf korte scenario’s geschreven. De meeste verhalen vertrekken vanuit iets reëls, maar dat hoeft niet meer te zijn dan een krantenkop, een podcastfragment of een gedachte die blijft hangen. Een vrouw die haar burens begluurt. Een koppel dat op hoge leeftijd wil scheiden. Gesprekken met jonge fietskoeriers. Zulke elementen zetten iets in gang. Alleen het sleutelkind is volledig fictief, maar ook dat personage draagt sporen van de werkelijkheid. Ik vertrek graag vanuit het documentaire — of toch iets dat er dichtbij aanleunt — maar met veel ruimte voor verbeelding.”

“Elk verhaal speelt zich af in één appartement, met een eigen ritme, stijl en thematiek. Angelo’s inbreng was daarin cruciaal: hij kent zowel theater als film door en door. Waar ik geneigd ben om te veel te willen zeggen, houdt hij het scherp en kernachtig. Hij durft te schrappen, te vertragen. Dat heeft me geholpen om voor elk appartement één lijn te kiezen en die echt uit te spelen. In de montage was dat essentieel: elk verhaal heeft zijn eigen frequentie, en samen moeten ze wel als één geheel resoneren.”

Waarom koos je ervoor om deze voorstelling op locatie te laten spelen, buiten de schouwburg?

“Omdat deze voorstelling de stad moest binnenlaten. In de schouwburg sluiten we de wereld buiten. Dat kan krachtig zijn, maar hier ging het net om de relatie met de omgeving. Je kijkt naar een gebouw, maar je ziet ook toevallige passanten. De bodydoubles op het plein spiegelen wat je net op het scherm zag, maar soms duiken er ook onverwachte ‘dubbels’ op: een fietser, een bewoner aan het raam. Die mengeling van geënceneerd en echt, dat is spannend. Je blik wordt voortdurend getest. Hoe kijk je? Hoe ver durf je kijken? En hoe ver ga je mee?”

Hoe beïnvloedt dat kijken de ervaring van de voorstelling?

“Je begint als voyeur. Je zit met een koptelefoon op, kijkt binnen bij anderen, hoort gesprekken die niet voor jou bedoeld zijn. Maar gaandeweg word je medeplichtig. De bodydoubles komen in beeld, bewegen synchroon met de film. Ze zijn geen figuranten, het zijn spelers. En dan komt het moment dat je zelf deel wordt van het geheel. Je kijkt niet meer alleen — je bent er, tussen de anderen. Het slot is een ritueel moment (ontwikkeld samen met Barbara Raes) waarin alles samenvalt: kijken, aanwezig zijn, verbonden zijn.”

Wat betekent dat rituele voor jou, in een theatrale context?

“Het is wat theater onderscheidt van film of televisie. De gedeelde ervaring. Zelfs al lijkt alles intiem door de koptelefoon, toch kantelt het op het einde naar iets collectiefs. Het publiek krijgt een keuze: blijf ik op afstand, of stap ik mee? Die vrijheid vind ik essentieel. En tegelijk is het bijna onvermijdelijk. Dat rituele moment — het samen zijn, letterlijk in één ruimte — dat is waar het voor mij om draait.”

Je omschrijft de bodydoubles als volwaardige spelers. Hoe was het om met hen te werken?

“Dat was één van de mooiste verrassingen van het proces. Op papier lijken het figuranten. In de realiteit zijn het spelers. Zij dragen mee het ritme, de aandacht, de energie van het stuk. En ze nemen dat serieus: ze zoeken naar manieren om hun rol goed te spelen, denken mee. Ze tillen de voorstelling op. Dat was een cadeau — dat je merkt dat ook mensen zonder acteervaring, op dat moment toch voluit speler worden. Omdat ze geloven in het moment, en erin stappen.”

Was er iets tijdens de creatie dat je niet had kunnen voorzien?

“Ja, meerdere dingen. Het meest intens was de opnameweek met Violet (Braeckman) en Lucas (van der Vegt). Zij kenden elkaar nauwelijks, maar moesten een zeer intieme scène spelen. Wat mij raakte was het vertrouwen dat ze daarin toonden. En daarnaast: de montage. We hadden alles minutieus uitgetekend in tijdscode, nog voor we gingen draaien. Maar na de opnames moesten we toch herstructureren. Je weet op voorhand dat dat kan gebeuren, maar de impact daarvan — inhoudelijk, emotioneel, productioneel — die valt niet te onderschatten.”

Technologie speelt een belangrijke rol in *Living Apartment Together*. Wat betekent dat voor jou als maker, en hoe verhoudt zich dat tot Alva Ishii, de AI-huisartiest die jullie vorig jaar ontwikkelden?

“Technologie is voor mij geen effect en zeker geen vervanging. Ze moet iets mogelijk maken wat wij zelf niet kunnen — iets activeren. Wat mij boeit is de vraag: hoe kan iets dat vooraf opgenomen is, toch in het hier en nu resoneren? Hoe kan projectie of video niet enkel tonen, maar ook aanwezig zijn? In *Living Apartment Together* zie je dat bijvoorbeeld in de dialoog tussen het scherm en de bodydoubles op het plein. Die twee lagen reageren op elkaar, en op het publiek.”

“Wat ik zoek, is technologie met een ziel. Iets dat niet enkel functioneel is, maar ook betekenisvol. Daarom hebben we vorig jaar Alva Ishii ontwikkeld: een AI-huisartiest die mee verbeeldt. In deze voorstelling blijft haar rol beperkt tot kleine ingrepen tijdens de tournee. Maar eind volgend jaar maak ik een nieuwe creatie waarin zij centraler staat. Omdat zij, als digitale denker, verbanden kan leggen die wij niet zouden bedenken. Als dat lukt zonder de menselijke kern te verliezen, dan ontstaat er iets wat me echt raakt.”

Tot slot: zie je deze voorstelling als een kantelpunt in je werk?

“Misschien wel, niet in de zin van een breuk met BERLIN of met het verleden, maar wel in de zin van een nieuwe focus. De grote stedenprojecten van BERLIN heb ik afgerond. Ik voel nu meer ruimte voor empathie, voor ontmoeting, voor verbeelding. De documentaire reflex blijft, maar wordt zachter. De technologie blijft, maar krijgt een andere functie. Wat ik nu wil maken vertrekt nog meer vanuit de vraag: wat is een ontmoeting? En hoe kan ik die voelbaar maken, ondanks — of dankzij — de afstand?”

06. Selectie persquotes (recent werk Yves Degryse / BERLIN)

★★★★★ 'Aan theatergroep Berlin danken wij intussen een van de belangwekkendste producties van dit jaar. The Making of Berlin is een fascinerende voorstelling die je van begin tot eind in de greep houdt, halverwege ineens voor grote dramatische verwarring zorgt, vervolgens ingenieus speelt met de vraag 'wat is fictie, wat is fantasie?' en ten slotte door de muziek zelf naar een aangrijpend slotakkoord toewerkt. De man, de droom, de dood – dat is het, meer niet, maar allesomvattend.' – de Volkskrant over *The making of Berlin*

★★★★★ 'De geniale theaterfilm The making of Berlin overdondert van begin tot eind.' – De Standaard over *The making of Berlin*

« Quelle histoire ! Voilà ce que l'on se dit, dans les premiers moments de The Making of Berlin, spectacle vertigineux et troublant présenté au Centquatre, à Paris. (...) C'est bien la fiction et l'art qui gagnent, au final, dans The Making of Berlin, non seulement comme puissants révélateurs de vérité, mais comme indispensables dépassements de cette réalité même. »
' – Le Monde over *The making of Berlin*

« (...) le récit détaillé que révèle le vieil homme est inouï, puisque à la fois insolite, rocambolesque, poignant et plein de panache.. (...) en dire plus serait un sacrilège, car un (gros) grain de sable va gripper la machine. » – Libération over *The making of Berlin*

★★★★★ 'Voor True Copy bedient BERLIN zich razendknap van de werkelijkheid van de Nederlandse kunstvervalser Geert Jan Jansen.' – NRC over *True Copy*

'The brain-frazzling thrill of True Copy, alongside the story it tells engagingly and with humour, is delivered by the stunning twists and turns it throws in.' – The Arts Desk over *True Copy*

'Veruit een van de meest indrukwekkende theaterervaringen uit mijn leven.' – Cultureel Persbureau over *Zvizdal*

★★★★☆ 'Zvizdal is een schrijnend, loepzuiver filmportret van twee oude mensen en de dingen die voorbijgaan.' – De Standaard over *Zvizdal*

« Car à travers leur exemple, on réfléchit à la vieillesse, à la mort, à l'avenir d'un couple fusionnel, mais aussi à ce que signifie « l'ancrage » des hommes (les réfugiés et les déplacés le sont pour la vie), et aux mutations de la société. (...) Bouleversant. » – La Libre Belgique over *Zvizdal*

'A remarkable portrait, offering no simple answer' – The Irish Times over *Zvizdal*

07. Over Yves Degryse / BERLIN

BERLIN werd in 2003 opgericht door Yves Degryse, samen met Bart Baele en Caroline Rochlitz. Vanaf het begin positioneert het gezelschap zich op het snijvlak van documentaire en theater. Voor elke creatie vertrekt BERLIN vanuit de werkelijkheid – een stad, een fait divers, een getuigenis – en dompelt zich volledig onder in een situatie om daaruit verschillende verhaallijnen te ontwarren. De laatste jaren duikt het gezelschap daarbij steeds nadrukkelijker de fictie in, waarbij feit en verbeelding in elkaar overvloeien en het documentaire vertrekpunt uitmondt in een gelaagde vorm van theater.

De vorm volgt daarbij steeds de inhoud: BERLIN beperkt zich niet tot één discipline, maar vertelt zijn verhalen via beeld, live muziek, technologie, teksttheater of installaties. Met deze hybride aanpak belicht het gezelschap zowel de menselijkheid van zijn personages als de dynamiek van micro-samenlevingen, steeds met oog voor het universele in het alledaagse.

Het werk van BERLIN werd meermaals bekroond: in 2015 ontving het gezelschap de Ultima voor Podiumkunsten, en producties als *Bonanza*, *Land's End*, *True Copy* en *The making of Berlin* werden geselecteerd voor Het TheaterFestival in België. *Zvizdal* haalde de selectie van Het Nederlands Theater Festival.

Sinds 2022 bepaalt Yves Degryse solo de artistieke koers van BERLIN. In oktober 2023 werd hij, samen met Barbara Raes en Melih Gençboyacı, aangesteld als artistieke leiding van NTGent. BERLIN schuift daarbij mee in als huismaker. De eerste gezamenlijke creatie bij NTGent, *Living Apartment Together*, ging in mei 2025 in première.

Yves Degryse (°1977) volgde een acteursopleiding bij Dora van der Groen en speelde bij gezelschappen als De Queeste, De Onderneming, De Maan en Comp. Marius. Tussen 2000 en 2009 maakte hij deel uit van het collectief SKaGeN. Naast zijn werk in het theater is hij ook regelmatig te zien op televisie en in films.

08. Contact

Jonas Mayeur

Persverantwoordelijke NTGent

jonas.mayeur@ntgent.be

+32 498 62 02 30

Sam Loncke

Communicatieverantwoordelijke BERLIN

sam@berlinberlin.be

+32 477 82 54 89